

פרשת צו

אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה (ו, ו)

התורה הקדושה נמשלה לאש תמיד, אשר כל העוסקים בה בהתמדה שומרים הם עליה שלא תכבה...

התפילה גם היא משולה לאש קודש. כאשר האדם מבקש ומתחנן בתפילתו, זוכה ושערי תורה נפתחים בפניו ויכול הוא לעסוק בה בהתמדה.

בעיר אחת חי צורף אומן מומחה שנודע לשם ולתהילה כבעל מלאכה נפלא בשיבוץ אבני חן. מכל רחבי המדינה היו שרים ורוזנים שולחים אליו אבנים טובות ומרגליות והלה היה משבץ אותן על מקומן בתכשיטים ובכתרים במומחיות רבה והייתה פרנסתו ברווח.

פעם אחת אירע והאיש נפצע ושבר את ידו. שוב לא היה יכול לעסוק במלאכת הצורפות על כן פנה לקבץ נדבות...

הדבר אינו יאה לך ואינו לפי כבודך - אמרו לו מקורביו - צורף אומן כמוך, שמלכים ורוזנים היו משחרים לפתחך השכם והערב, וכעת אתה פושט יד...?!

ומה אעשה-? קונן האיש - והרי ידי נשברה ושוב איני יכול לעסוק באומנותי כבתחילה!

כן הוא גם הנמשל - אמר המגיד מדובנא - חובה על אדם לעסוק כל ימיו במלאכת הקודש של לימוד התורה וקיום המצוות, ואל לו לאדם להתרפות בכך, אלא שפעמים היצר הרע משיא לו עצה שאינה הוגנת ומסית אותו לדברי הבל על כן אל ישעה ליבו לכך אלא ישא כפיו בתפילה, יבקש רחמים מהרופא לשבורי לב ויתחנן: לב טהור ברא לי אלוקים ורוח נכון חדש בקרבי!

מקור: וקראת לשבת עונג